

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové, soudkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudce JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **N. V. A.**, právně zastoupeného Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Příkop 8, 602 00 Brno, proti žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie**, se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 1. 2009, č. j. 7 Ca 243/2007 – 39,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 1. 2009, č. j. 7 Ca 243/2007 – 39, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen stěžovatel) kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen městský soud), kterým byla zamítnuta žaloba, kterou se domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 8. 2007, č. j. SCPP-2331/C-214-2007; tímto bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Policie ČR, oblastního ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie Brno ze dne 7. 5. 2007, č. j. SCPP-013732-34/BR-I-CI-2006, jímž byla zamítnuta žádost stěžovatele o povolení k trvalému pobytu na území České republiky podle ustanovení § 87k odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců).

V kasační stížnosti stěžovatel uvádí, že se s rozhodnutím městského soudu neztotožňuje, považuje ho za nesprávné, nezákonné a porušující mezinárodní závazky České republiky.

Dle stěžovatele volný pohyb osob lze omezit na základě ustanovení primárního práva Evropských společenství, a to konkrétně čl. 39 odst. 3 a čl. 46 Smlouvy o založení Evropských společenství. Tuto problematiku pak rozvádí pramen sekundárního práva Evropských společenství, konkrétně směrnice 2004/38/ES (dále jen Směrnice).

Dle stěžovatele státní orgány České republiky implementaci zmíněné směrnice sice provedly, ale velmi vágně a neurčitě, čímž porušují základní principy práva ES. Omezit volný pohyb osob lze na základě čl. 27 Směrnice jen z důvodů veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti a veřejného zdraví. Tato omezení je možno použít při respektování zásady přiměřenosti. Musí jít výlučně o chování osoby, které je skutečné, aktuální, dostatečně závažné a ohrožuje některý ze základních zájmů společnosti. Podle ustanovení § 87k odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců lze zamítnout žádost o povolení k trvalému pobytu, je-li důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Jde o jediné zákonné ustanovení, ve kterém jsou tato pravidla implementována. Stěžovatel tvrdí, že právní posouzení předmětné otázky, které vedlo k zamítnutí jeho žádosti, nerespektovalo výše uvedená pravidla čl. 27 Směrnice a správní orgány nepoužily eurokonformní výklad zmíněného zákonného ustanovení, protože k daným zásadám nepřihlédly. Stěžovatel tak tvrdí, že mu byla nezákonně zamítnuta žádost o trvalý pobyt, protože rozhodnutí správních orgánů nemá zákonný podklad a porušuje principy práva ES. Nebyla žádným způsobem skutkově vymezena taková skutečnost, jež by mohla být subsumována pod pojem narušení veřejného pořádku.

Stěžovatel dále považuje za důležité zdůraznit výslovné jazykové znění směrnice, kdy „Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje.“

V kasační stížnosti stěžovatel obdobně pokračuje, když jedinou jeho námitkou zůstává, že správní orgány nepoužily eurokonformní výklad čl. 27 Směrnice a jejich výklad není s výkladem eurokonformním v souladu.

Na základě výše uvedeného stěžovatel navrhuje rozsudek městského soudu v celém rozsahu zrušit a věc vrátit soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný vyjádření ke kasační stížnosti nepodal.

Z obsahu správního spisu zjistil Nejvyšší správní soud následující skutečnosti rozhodné pro posouzení kasační stížnosti.

Dne 13. 10. 2006 bylo Policií České republiky, oblastním ředitelstvím služby cizinecké a pohraniční policie Brno, Oddělením cizinecké policie Brno-město, zahájeno řízení o žádosti stěžovatele o povolení k trvalému pobytu na území České republiky. Dne 7. 5. 2007 bylo výše uvedeným orgánem vydáno rozhodnutí o zamítnutí žádosti. Proti tomuto rozhodnutí bylo stěžovatelem podáno odvolání, které žalovaný zamítl a původní rozhodnutí potvrdil. Žalobu podanou proti rozhodnutí o odvolání městský soud dne 30. 1. 2009 zamítl.

Proti tomuto rozhodnutí Městského soudu v Praze podal stěžovatel řádně a včas kasační stížnost.

Kasační stížnost je podle ustanovení § 102 a násl. zákona č. 150/2002 Sb. (dále „s. ř. s.“) přípustná a jsou v ní namítány důvody odpovídající ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Jejím rozsahem a důvody je Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán, to neplatí, bylo-li řízení před soudem zmatečné nebo bylo zatíženo vadou, která mohla mít

za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné; takové vady Nejvyšší správní soud neshledal.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek městského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

V projednávaném případě ve správním řízení byla pro posouzení věci rozhodná skutečnost, zda-li existuje nebezpečí, že by žadatel-stěžovatel, kterému by bylo uděleno povolení k trvalému pobytu, mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Základem pro úsudek o zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu je posouzení obsahu a rozsahu neurčitěho právního pojmu „veřejný pořádek“, respektive „narušení veřejného pořádku závažným způsobem“. Teprve poté, kdy správní orgán tento neurčitý právní pojem vyložil, mohl jej konfrontovat se skutkovými zjištěními konkrétního případu a usoudit, zda skutkové okolnosti dosahovaly takové intenzity, že by naplnily zákonný znak narušení veřejného pořádku závažným způsobem. Úkolem městského soudu při přezkumu ve správním soudnictví byla kontrola zákonnosti rozhodnutí správního orgánu a dodržení zákonem stanovených pravidel v řízení, jež vydání správního řízení předcházelo. Úkolem soudu tedy bylo přezkoumat, zda interpretace a aplikace neurčitěho právního pojmu je v souladu se zákonem.

Podle ust. § 87k odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců ministerstvo žádost o povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.

V rozhodnutí o zamítnutí žádosti stěžovatele správní orgán I. stupně uvádí, že „veřejný pořádek“ není zákonem o pobytu cizinců definován a těžko jej lze odvodit z jiných obecně závazných právních předpisů. Veřejným pořádkem lze označit stav, kdy jsou dodržována pravidla chování, výslovně vyjádřená v právních předpisech, jakož i pravidla chování výslovně nevyjádřená právními předpisy, za předpokladu, že jejich zachování je obecného přesvědčení většiny lidí třeba chápat jako obecně uznávané společenské hodnoty. Narušení těchto hodnot lze dle názoru správního orgánu shledat i jako závažné narušení veřejného pořádku. Prvostupňový správní orgán shledal, že ze strany stěžovatele došlo k opakovanému porušení platných zákonů, což bylo zhodnoceno jako narušení veřejného pořádku závažným způsobem. Žádost stěžovatele byla zamítnuta, neboť je důvodné podezření, že i v budoucnu tato osoba může závažným způsobem veřejný pořádek narušit.

V rozhodnutí o odvolání žalovaný konstatuje, že se stěžovatel opakovaně dopustil porušení platných zákonů /dne 21. 9. 2001 bylo stěžovateli uděleno správní vyhoštění s dobou platnosti 5 let, neboť stěžovatel překročil státní hranice mimo státní přechod a pobýval v České republice bez cestovního dokladu; dále byl stěžovatel odsouzen pro trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 1 písm. b) trestního zákona a trestného činu řízení motorového vozidla bez řidičského oprávnění dle § 180d trestního zákona, za což byl odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v délce 8 měsíců podmíněně na dobu 2 let/ a tato protiprávní jednání byla shledána jako narušení veřejného pořádku závažným způsobem. Výklad pojmu „veřejný pořádek“ učiněný správním orgánem, který o žádosti stěžovatele rozhodoval, je dle žalovaného správný. Dále uvádí, že za veřejný pořádek je nutno považovat soustavu pravidel chování, která jsou obsažena v právních předpisech, ale i chování, která v právních předpisech obsažena nejsou, jestliže jejich zachování je podle obecného názoru lidí v určitém místě a čase nezbytnou podmínkou pokojného stavu. Veřejným pořádkem je pak stav, kdy jsou pravidla chování dodržována, porušením veřejného pořádku je stav, kdy pravidla chování dodržována nejsou. Mezi pravidly chování, jejichž dodržování je obecně vyžadováno, aniž by byla výslovně

právním předpisem stanovena, lze považovat základní pravidla slušnosti, morálky, respektování práv druhých a podobně. O to víc je třeba za taková pravidla chování považovat to, že se každý chová v souladu s právním předpisem, práva a povinnosti zde stanovená dodržuje a nechová se tak, že svým jednáním právní předpis obchází. Dosáhne-li určité jednání takové intenzity, že ho lze kvalifikovat jako porušení či obcházení zákona, je nutno takové jednání považovat za porušení veřejného pořádku, a to za porušení veřejného pořádku závažným způsobem, neboť nejen že nerespektuje základní pravidla chování a morálky právně sice neupravené, ale společností vyžadované, ale dosahuje takové intenzity, že porušuje či obchází pravidla chování v právním předpise vyjádřená. Z ustanovení zákona dle žalovaného nevyplývá, že by za „závažným způsobem“ mohla být posuzována pouze taková jednání, která naplňují znaky skutkové podstaty trestného činu, které v hierarchii protiprávního jednání představují nejzávažnější porušení právních předpisů. Naopak ze spojení pojmu „závažný způsob“ s pojmem „narušení veřejného pořádku“ je nutno mít za to, že postačí, aby šlo o jednání, které takové intenzity nedosahuje. Postačí, že jsou porušena taková pravidla chování, která daná společnost považuje za standardní a obecně akceptovaná. Žalovaný dále konstatuje, že správní orgán I. stupně posuzoval otázku, zda stěžovatel svým jednáním nenarušuje veřejný pořádek. Opakované porušení platných právních předpisů je pak nutno posuzovat jako jednání, které nelze hodnotit jako jednání, které je slučitelné se zásadami veřejného pořádku, neboť naopak základní principy veřejného pořádku vycházejí z toho, že určitý subjekt má úctu k právním normám a právní předpisy (a nejen je) bude respektovat a dodržovat. Opakované porušení platných zákonů vedlo správní orgány k zamítnutí stěžovatelovy žádosti, neboť je důvodné nebezpečí, že i v budoucnu tato osoba může závažným způsobem veřejný pořádek narušovat. Žalovaný dále posuzoval, zda neudělení povolení k trvalému pobytu stěžovateli není vážným zásahem do jeho rodinného a soukromého života, kdy dále konstatoval, že nikoli.

Dle městského soudu, který rozhodoval o podané žalobě, žalovaný správně vymezil veřejný pořádek jako soubor pravidel a zásad společenského chování způsobu života v České republice. Stěžovatel nerespektoval zákonné předpisy České republiky, takový stav je nežádoucí, hrubě v rozporu s veřejným pořádkem.

Klíčovou otázkou pro posouzení ve věci samé v kasacním řízení před Nejvyšším správním soudem je, zda městský soud řádně posoudil aplikaci a interpretaci neurčitěho právního pojmu „veřejný pořádek“ správními orgány.

Výklad neurčitěho právního pojmu správním orgánem je, jak vyplývá z konstantní judikatury správních soudů, podroben soudnímu přezkumu. Při svém rozhodování správní soud řeší otázku, zda určitý jev reálného života byl správním orgánem správně podřazen pod neurčitý právní pojem. Soud musí mít možnost přezkoumat, zda interpretace a aplikace neurčitěho právního pojmu správním orgánem je v souladu se zákonem, jaké podklady pro své rozhodnutí k tomu správní orgán soustředil, zda tak učinil v rozsahu, který mu umožnil ve věci správně rozhodnout a zda jeho zjištění s těmito podklady nejsou v logickém rozporu. Jestliže takový přezkum možný není, je rozhodnutí pro nedostatek důvodů nepřezkoumatelné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2007, č. j. 7 As 78/2005 - 62).

Ustanovení § 87k zákona o pobytu cizinců týkající se veřejného pořádku bylo do zákona zavedeno novelou č. 217/2002 Sb. Touto novelou byla do českého právního řádu transponována i Směrnice Rady č. 64/221/EHS ze dne 25. února 1964 o koordinaci zvláštních opatření týkajících se pohybu a pobytu cizích státních příslušníků přijatých z důvodů veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo veřejného zdraví, tedy směrnice, která byla nahrazena Směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. dubna 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států. Pokud

se jedná o neurčitý právní pojem „veřejného pořádku“ je třeba ho eurokonformně vykládat v souladu se Směrnicí a v souladu s konstantní judikaturou Evropského soudního dvora.

Pojem veřejný pořádek tedy není až tak neurčitý právní pojem, jak se domnívají správní orgány a městský soud. Veřejný pořádek je v kontextu tzv. cizineckého práva adekvátně vymezen ve směrnici Evropského Parlamentu a Rady ze dne 29. 4. 2004 č. 2004/38/ES o právu občanů Evropské unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (a v dříve platné směrnici Rady č. 64/221/EHS, která byla prvně jmenovanou směrnicí nahrazena) a návazně v judikatuře Evropského soudního dvora. Obě uvedené směrnice přiznaly členským státům Evropské unie právo tzv. výhrady veřejného pořádku, a to prostřednictvím alternativy zakázat státním příslušníkům jiných členských států Evropské unie a jejich rodinným příslušníkům vstup, případně pobyt na jejich území právě z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti.

Dle čl. 27 odst. 2 Směrnice opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná.

Evropský soudní dvůr vždy zdůrazňoval, že výhrada veřejného pořádku představuje výjimku ze základní zásady volného pohybu osob, kterou je třeba vykládat restriktivně a jejíž rozsah nemohou členské státy určovat jednostranně (rozsudek ze dne 28. října 1975, Rutili, C-36/75, Recueil, rozsudek Bouchereau, 30/77 ze dne 27. 10. 1977, bod 33; rozsudek Calfa, C-348/96 ze dne 19. 1. 1999, rozsudek ze dne 29. dubna 2004, Orfanopoulos a Oliveri, C-482/01 a C-493/01, Recueil; rozsudek Komise v. Španělsko C-503/03 ze dne 31. 1. 2006, bod 45 a rozsudek Komise v. Německo C-441/02 ze dne 27. 4. 2006, bod 34).

Podle ustálené judikatury předpokládá uplatnění konceptu veřejného pořádku vnitrostátním orgánem v každém případě kromě společenského nepořádku, který představují všechna porušení práva, existenci skutečného a dostatečně závažného ohrožení, kterým je dotčen základní zájem společnosti (výše uvedené rozsudky Rutili, bod 28; Bouchereau, bod 35; Orfanopoulos a Oliveri, bod 66; Komise v. Španělsko, bod 46, a Komise v. Německo, bod 35).

Z existence odsouzení pro trestný čin lze vycházet pouze tehdy, pokud okolnosti, které vedly k takovému odsouzení, ukazují na osobní chování, které představuje trvalé ohrožení veřejného pořádku. Evropský soudní dvůr zdůrazňuje, že výhrada veřejného pořádku představuje výjimku, kterou je třeba vykládat restriktivně a jejíž rozsah nemohou členské státy určovat jednostranně (viz rozsudek Bouchereau, 30/77 či rozsudek ve věci Calfa, C-348/96).

Nejvyšší správní soud na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že městský soud tím, že zamítl stěžovatelu žalobu, se dopustil nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, když se ztotožnil s aplikací a interpretací pojmu „veřejný pořádek“, respektive „závažné porušení veřejného pořádku“ správními orgány takovým způsobem, který neodpovídá eurokonformnímu výkladu v souladu se Směrnicí a judikaturou Evropského soudního dvora.

Směrnice a judikatura Evropského soudního dvora vymezuje meze obsahu pojmu „veřejný pořádek“ a správní orgány a městský soud při aplikaci a interpretaci tohoto pojmu z těchto mezí nesmí vybočit. Ani opakované porušení zákonů České republiky nutně nemusí být

porušením veřejného pořádku ve smyslu eurokonformního výkladu a samo o sobě nemusí znamenat trvalý ohrožení veřejného pořádku. Z existence odsouzení pro trestný čin lze totiž vycházet pouze tehdy, pokud okolnosti, které vedly k takovému odsouzení, ukazují na osobní chování, které představuje trvalý ohrožení veřejného pořádku. Nejedná se tedy o všechna porušení práva, jak vyplývalo z výše uvedených správních rozhodnutí. Odůvodnění, že je důvodné nebezpečí, že i v budoucnu osoba může závažným způsobem veřejný pořádek narušit, protože opakovaně porušila platné právní předpisy, resp. preferovat de facto preventivní opatření, je rovněž nepřipustné.

Správní orgány musí prokázat, v čem konkrétně spatřují existenci skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení, kterým je dotčen základní zájem společnosti. Pokud tak neučiní zatěžují své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Správní praxe, která dovoluje postup, který umožňuje vytvořit systematickou a automatickou spojitost mezi odsouzením pro trestný čin a opatřením k ukončení pobytu, není v souladu se Směrnicí.

Jestliže je v řízení před správním orgánem, jakož i v řízení před soudem použit právní předpis vydaný k provedení závazného předpisu evropského (což je právě případ zákona o pobytu cizinců v kontextu se směrnicí Evropského Parlamentu a Rady č. 2004/38/ES), nebo použije přímo předpis evropský, je povinen jej vyložit podle jednotlivých pravidel, závazně formulovaných Evropským soudním dvorem. Výhradu veřejného pořádku je tedy nutno s ohledem na shora uvedenou směrnici a zejména konstantní judikaturu Evropského soudního dvora interpretovat tak, že za narušení veřejného pořádku je třeba považovat takové protiprávní jednání, které přinejmenším jednoznačně překračuje intenzitu jednání popsaného v některých ze skutkových podstat trestných činů uvedených v trestním zákoně. Český zákonodárce navíc okruh protiprávních jednání pro případnou aplikaci ust. § 87k odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců dále zúžil, když stanovil podmínku, že se musí jednat o narušení veřejného pořádku *závažným způsobem*. Presumuje tak jednoznačně intenzivnější zásah, než pouhé narušení veřejného pořádku předpokládané směrnicí; nelze proto usuzovat na všechny trestné činy, ale pouze trestné činy mimořádné závažnosti.

Lze tedy shrnout, že aplikace výhrady veřejného pořádku předpokládá v každém případě kromě *společenského nepořádku*, který představují všechna porušení práva, existence skutečného a dostatečně závažného ohrožení, kterým je dotčen základní zájem společnosti, přitom však samo odsouzení pro trestný čin ještě bez dalšího aplikaci výhrady veřejného pořádku neumožňuje.

K otázce výkladu pojmu „veřejný pořádek“ se vyslovil k výkladu ust. § 87k zákona o pobytu cizinců Nejvyšší správní soud např. též v rozsudku ze dne 16. 5. 2007, č. j 2 As 78/2006 - 64, v němž mimo jiné uvedl: „... je proto při hledání odpovědi na otázku, zda posuzované jednání může *„závažným způsobem narušit veřejný pořádek“*, potřeba souběžně zvažovat, jednak do jaké míry je toto jednání obecně závažné ve smyslu společenské nebezpečnosti a jednak do jaké míry narušuje právě zájmy chráněné zákonem o pobytu cizinců, tedy fungování takového režimu pobytu vstupů cizinců na české území a jejich pobytu zde, který bude jak v souladu se zájmy ČR jako celku, tak bude respektovat lidská práva těchto cizinců.“. Nejvyšší správní soud však rovněž poukazuje na odlišný skutkový stav, neboť ve věci pod výše uvedeným číslem stěžovatelka uzavřela manželství s cílem obejít právní předpisy na úseku povolování vstupu a pobytu cizinců na území ČR, aby tak stěžovatelka dosáhla povolení k pobytu na základě sňatku; uzavření manželství pouze s cílem získat povolení k pobytu na území ČR je přitom dostatečným důvodem pro zamítnutí stěžovatelčiny žádosti podle § 87h odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, když z provedené dokazování jednoznačně vyplývá nebezpečí, že by stěžovatelka mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Správní orgán zde poukázal také na Rezoluci Rady Evropy (pozn. soudu: správně Rezoluci Rady, tedy orgánu Evropské unie, nikoli Rady Evropy, jež je odlišnou mezinárodní organizací) ze dne 4. 12. 1997 (97/C 382/01),

o opatřeních, která je třeba přijmout pro potírání účelových manželství. Za ně jsou v tomto rozhodnutí pokládána právě manželství uzavřená výhradně s cílem obejít pravidla o vstupu a pobytu příslušníků třetích zemí a obdržet pro ně povolení k pobytu nebo oprávnění zdržovat se v členském státě.

Konstatoval-li městský soud v odůvodnění svého rozhodnutí, že povinnost správního orgánu vydat rozhodnutí o povolení k pobytu je omezena pouze v ust. § 87k zákona, kde jsou uvedeny podmínky, aniž by se však zabýval jejich interpretací v kontextu s výše uvedenou směrnicí, nelze s takovým závěrem souhlasit. Na rozdíl od městského soudu nepovažuje Nejvyšší správní soud interpretaci učiněnou správními orgány za souladnou s komunitárním právem.

Nejvyšší správní soud na základě výše uvedeného uzavírá, že pojem „veřejný pořádek“, přestože se jedná o neurčitý právní pojem, nemůže být interpretován dle libovůle aplikujícího správního orgánu. Jakkoli v projednávané věci nelze seznat přímé znaky libovůle, neboť rozhodnutí správních orgánů obsahovalo úvahy, na základě kterých byl učiněn závěr o nepovolení pobytu stěžovatele, tyto úvahy však byly založeny na nesprávných premisách. Výklad pojmu veřejný pořádek je v kontextu práva občanů Evropské unie svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států limitován sekundárním právem Evropských společenství a zejména pak konzistentní judikaturou Evropského soudního dvora. Správní orgány, stejně jako i soudy, jsou vzhledem k nezpochybnitelné nadřazenosti práva Evropských společenství i významu a postavení Evropského soudního dvora povinny vykládat ust. § 87k odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců eurokonformním způsobem.

S odkazem na výše uvedené Nejvyšší správní soud v posuzované věci shledal nezákonnost rozhodnutí městského soudu spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a s ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti napadený rozsudek zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze je v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto rozsudku (ustanovení § 110 odst. 3 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (ustanovení § 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 9. října 2009

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu